

Átokföldjén

VISSZHANG - XLVII. évfolyam 3. szám, 2003. január 17.

Csak kiegészítendő Vánca István elsőoldalas publicisztikáját (Átokföldje, 2002. dec. 13.), melyben megemlíti. A történet ugyebár arról szól, hogy Vánca főszerk.h. nem vett át egy tértivevényes levelet egyéb elfoglaltsága okán, majd egy sértődött hang felhívta a Hivatalból, erre elballagott érte és átvette némi sorbanállás után a közeli halálfasza egyik postáján, majd nyugodtan zötykölődött tömegközlekedésileg, mert papírja lett arról, amit ő úgylis tudott. Ebben az összefüggésben került szóba az én nevem, mint aki úgyszintén nem vette át a hivatalos levelet. Igaz. Engem az én szülőanyám, de méginkább az élet - melynek egy jelentős szeletét a VIII. kerületben éltem - arra tanított, hogy 1. ember a postást nem engedi be, mert megharapja a kutyáját, 2. tértivevényest pedig életveszélyes fenyegetések hatására sem vesz át tőle, mert tértivevénnyel jó hír még sose jött, ha pedig értesítést kap róla, akkor értelmén kívül a hajlamainak is enged, s nem fárad le a postára, összegyűjteni mindazt. Miként Váncsát, engem is felhívott, kicsit sajnálom, hogy nem az a fiatalos, kicsit bizonytalan, szexisen szeppent hang, mint tanult kollégámat, de egy hang!, és az idézett sértettséggel elmondta: nem vettem át! Tény, de nem is tudtam/tudhattam, hogy "az egyes fontos, valamint közbizalmi és közvélemény formáló tisztségeket betöltő személyek ellenőrzésére létrehozott I. sz. Bizottság" 1.B/XVII-154/2002-9. (az 1992. évi LXIII. tv. 19.§. [5] bek. alapján "Nem nyilvános!" minősítéstű) számon nyilvántartott értesítéséről kaptam a cetlit. Rövid beszámolót tartottam a hölgynek tértivevény-kezelési szokásaimról, majd elmeséltem, képzelje, a múltkor meg a rendőrség szállt ki, a ház előtt villogott a nínó, a törzs. et. azt kérdezte gyermekeim anyjától, hogy itt-e lakom, elismeri-e, hogy fennforgásom van a Budakörnyéki Bírósággal 5384 HUF-ról szóló fizetési-meghagyási ügyben (fizetési-meghagyási eljárás kezdeményezője: Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár; tárgy: Edwin O. Reischauer: Japán története, ill.: Miklós Pál: Zen és a művészet). Gyermekeim anyja is élete jelentős szeletét élte a VIII. kerületben, nem ismert el semmit a legszükségesebbeken kívül, azokat is - állítása szerint - húzódozva. (Én, a magam demagóg módján, azért ott a helyszínen feltettem volna kérdést a Fenyő-gyilkosság-, illetve az Aranykéz utcai robbantásos ügyében a nyomozás állásáról, és tettem volna javaslatot a nyomozások megkezdése ötödik évfordulójának majdani megünneplésére.) Sikerült a Hivatalban az asszonykát meggyőznöm, hogy hatékonyabban jár el, ha nekem nem tértivevénnyel küldi, el is küldte, tértivevény nélkül, meg is nyugodtam ("[A Bizottság] tájékoztatja, hogy az Etv. 1. §-ban meghatározott tevékenységére utaló adat nem merült fel."), bár tudtam, mert ilyesmit nem felejt el az ember, hogy akkor volt-e besúgó, vagy sem. Most viszont bumáska jeszty, hála Kovács főszerkesztőnek, aki még tavaly az összes impresszumos ÉS-munkatárs számára megkérte az átvilágítást, noha erre nem kötelezte úgyszólván semmi.

Bár más munkahelyi vezetők is így lennének ezzel, én most leginkább Erdő Péter esztergomi érsekben bízom, hátha kérelmezi majd - az erre vonatkozó törvényjavaslat ellenére - az alá tartozó szervezet "közbizalmi és közvélemény formáló tisztséget betöltő" egyedeinek hasonló eljárásban való ellenőrzését!

Vágvölgyi B. András